

Çalıntı Bedenler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mayıs 2015

“Menfi hiç bir duygu taşımıyorum” demek düşse de payıma reva görülen nicesi...

Ne zamandır baş başa kaldığıma kani olsam dao yadsıyamadığım yanımla, an geliyor dokunuyorsun uzak bir coğrafyanın kanayan sınırlarından sınırları ihlal etme arzusu ile yanıp tutuşurken. Tümleyen diğer yanımla yeni yeni keşfe çıktığım ki bir ömür ertelemenin verdiği o sızı yakarken için için. Ve içime akıttığım gözyaşlarım bir sır dahi olmaktan çıkmış.

Sır bildiğim kalan yanımla kim bilir kaç milyon kez yaftalanmanın eşliğinde alışageldiği üzere.

Suçlar pay edilmek içindir ne de olsa oysa suçsuz olduğum halde nedir bu haksızlık. İnkâr edemeyeceğim o kırılmalı nice tanı ile eşleşse de elbet var bir bildiği Tanrı'nın.

Nice ömür

Nice zaman

Zinhar doğmadan henüz

Öyleyse nedir bu çoğalmalar...

Nedir cenazemin sahihsizliği ben bile sahip çıkamazken nice hatıratla, boş bir tabut adeta meftası çoktan çalınmış ya da ölüm denen tuzağa yakalanmanın an meselesi olduğu...

Aşk gibi ölüm de

Çalıntı bedenler

Çalınmış yürekler

Sırasız bir gidişat

Yoz bir tehlike

Adına cehalet denen...

Bil ki cahil cesareti benimki çarpım tablosunun hiç bir ögesine tekabül etmeyen.

Ne bir çıkarım,

Ne bir sonuç,

Ne de bir başlangıç...

Başlı olmayan bir hikaye nasıl sonlanır söylesene. Virgülü olmayan bir cümle nasıl dehşetengiz bir pervasızlıkla sayısız soruya paralel seyrediyor. Kanıksamak ise tüm maharet ne gibi bir iddiada

bulunabilirim ki bir çeyrek dahi etmezken şu kabullenmezlik.

Sıradan bir sıfat altı üstü kıdemli bir sanrı.

Rağbet göresi bir mizaç seninki.

Yaş almayan bir ruh bana dair.

Peki, bu mudur tek sebep kesişen hayatların döngüdeki savsaklığı ya da mecrası belli olmayan bir iklim yaz sonrası, kış öncesi. Arafta kalmış bir ruh belki de akla zarar bir deneyim yoz bir dürtünün iteklediği.

Kırık bir sandalyenin kayıp ayağı ve ayağa düşmüş bir kez aşk.

Nidası duyulmazken bülbülün ve örselenmiş bir gülün kanayan gözyaşları.

Suya hasret bir balık en az güneşe özlem duyan bir beden vahalarda kaybolmuş.

Belki de şeytani paradoks tüm edimlerin kayıtsız kaldığı yaptırımlar, yeknesak ve övgüye değer doğrusu kötülük mimarı insan.

Yazarın kulakları çınlasın tabii ki henüz ebediyete intikal etmediyse:

“Bir toplum sebepsiz şiddet ve kötülük kusuyorsa bunun nedeni; gerçek kötülük deneyiminin, kötülüğün egemenliği deneyiminin eksik olmasıdır.”

Nakaratın o devinimine sızmış vicdan.

Ve yosun tutmuş kayalara dönüşmüş bir kere

Nasıl nasıl da yoksun merhametten

Ve o asil ruh tapınası ketum varlığının köşebaşında sığınmışken Tanrı'ya.

Tanımsız, doyumsuz bedenler inançsızlıklarıyla en ön sırada saf tutmuş ve eşelerken toprağı kötülük tohumlarının biteviye serpiştirirke. Nasıl da kızgın Tanrı belli ki o da yaşamakta pişmanlığı.

Tutarlılıktan yoksundu insanoğlu ve kırıktı, paramparçaydı elleriyle yarattığı Tanrı'nın.

İstifli günahlar kirletirken dünyayı ve öldürürken masumiyeti...

Ve Goytisoló'nun küfreden Tanrı'sı peyder pey ile getirirken serzenişini:

“Söyle bana, efsaneye göre bir haftada yarattığım bu dünyada ne değişti? Bu soytarılığı yok yere uzatmanın ne anlamı var? İnsanlar niye inatla üremeyi sürdürüyor?”

Cevabı kollektif bilinçaltının o örselenmiş yadsımazlığında gizli tümö gizil yanıtlar kendi içindeki tutarsızlıkla kıs kıs gülerken tüm bu bonkörlüğe ve sınır tanımaz utanç duygusu bir kez daha köreltirken vicdanları nihayete erememenin sırdaşlığında çoktan yol vermiş iken düşlere...